

Sygn. akt XI W 6345/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Barbara Korzyńska

przy udziale oskarżyciela publicznego J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 16 listopada 2015 roku, 16 grudnia 2015 roku, 22 stycznia 2016 roku, 24 lutego 2016 roku, 21 marca 2016 roku oraz 04 kwietnia 2016 roku w W.

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **J. S.**

syna S. i W. z d. W.

urodzonego dnia (...) w miejscowości Ż.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 czerwca 2014 r. około godziny 16.50 w W. na Pl. (...) naruszył zasady określone w art. 22 ust. 1 (...) w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki N. nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 KW w związku z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r. poz. 1137 z późn. zm.)

orzeka:

I. obwinionego **J. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych plus podatek od towarów i usług VAT według stawki obowiązującej w dniu wydania orzeczenia, tytułem zwrotu kosztów pełnionej obrony z urzędu obwinionego J. S.;

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem kosztów opinii biegłego, zaś w pozostałym zakresie zwalnia obwinionego z ponoszenia kosztów sądowych i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 6345/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2014 roku około godz. 16:50 w W. J. S. kierował samochodem marki F. o numerze rejestracyjnym (...). J. S. wjechał z ulicy (...) na rondo (...) i zajął lewy pas ruchu na tym rondzie. Zamierzał zjechać z ronda w ulicę (...) prowadzącą w stronę ronda (...). W tym samym czasie rondem (...) poruszał się samochodem marki N. o numerze rejestracyjnym (...) K. T. (1) wraz z pasażerką G. T.. K. T. (1) jechał prawym pasem ruchu na rondzie z zamiarem zjazdu z ronda w ulicę (...). J. S. znajdując się na rondzie na wysokości ul. (...) podjął manewr zmiany pasa ruchu z lewego na prawy. Zamiar zmiany pasa ruchu J. S. zasygnalizował zbyt późno i podczas wykonywania tego manewru nie ustąpił pierwszeństwa K. T. (1) jadącemu prawym pasem ruchu, na który zamierzał wjechać, przez co uderzył częścią przednią kierowanego przez siebie samochodu w część tylną lewego boku samochodu prowadzonego przez K. T. (1).

K. T. (1) wezwał na miejsce zdarzenia policję. Wezwani na miejsce funkcjonariusze Policji przeprowadzili rozmowę z uczestnikami zdarzenia, dokonali oględzin pojazdów oraz zbadali stan trzeźwości obydwu kierujących. W momencie zaistnienia zdarzenia obydwaj kierujący byli trzeźwi. Funkcjonariusz policji M. B. ustalił, że winnym kolizji jest J. S., który nieprawidłowo zmieniał pas ruchu i zastosował wobec niego pouczenie.

W wyniku zdarzenia w samochodzie marki N. ustalono uszkodzenia następujących elementów: uszkodzenie zderzaka tylnego, nadkola tylnego lewego błotnika oraz zarysowanie lewych tylnych drzwi. W samochodzie marki F. powstały uszkodzenia: zderzenie powłoki lakierniczej zderzaka przedniego w prawej bocznej części, lekkie otarcie prawego przedniego błotnika.

W czasie przedmiotowego zdarzenia drogowego nawierzchnia asfaltowa jezdni była sucha, warunki pogodowe dobre a natężenie ruchu duże.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień obwinionego złożonych w toku czynności wyjaśniających (k. 34-36) oraz w postępowaniu przed Sądem;
- zeznań świadka K. T. (1) złożonych w toku czynności wyjaśniających (k. 26v) oraz w postępowaniu przed Sądem;
- zeznań świadka M. B. złożonych w toku czynności wyjaśniających (k. 23v) oraz w postępowaniu przed Sądem;
- zeznań świadka G. T. złożonych w postępowaniu przed Sądem;
- częściowych zeznań świadka J. B. złożonych w postępowaniu przed Sądem;
- pisemnej opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych (k. 181-228) oraz ustnej opinii uzupełniającej biegłego przedstawionej na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2016 roku;
- notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym (k. 16);
- kopii notatnika służbowego (k. 18-20, 21-22);
- szkicu miejsca zdarzenia (k. 110, 133);
- zdjęcia (k. 134);
- akt szkodowych.

Obwiniony przesłuchany w toku czynności wyjaśniających oraz w postępowaniu przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podczas przesłuchania w trakcie czynności wyjaśniających obwiniony wyjaśnił, że wyjechał z Al. (...), włączył prawy kierunkowskaz i jechał prawym pasem ruchu prawie do zjazdu ul. (...). Przed

tą ulicą znowu włączył prawy kierunkowskaz i przejechał około 2-3 metrów. Gdy był przed torami tramwajowymi znajdującymi się przy ul. (...) zobaczył, jak samochód stojący na ul. (...) i czekający, aż inne samochody przejadą, wyprzedza go na łuku z prawej strony. Samochód ten szybko się przemieścił i zawadził swoim tylnym błotnikiem lewym o jego zderzak z prawej strony. Zadrapał obwinionemu trochę lakier na górze zderzaka jego samochodu, ponadto kratka przeciwmgielna przesunęła się. Droga z prawej strony się skończyła i ten samochód się zatrzymał. Obwiniony odbił trochę w lewo i też się zatrzymał po około 2 metrach. Obwiniony obejrzał samochód N. i stwierdził, że nie było żadnej stłuczki. Kierowca N. zadzwonił na policję. Przybyły na miejsce funkcjonariusz, po rozmowie z obwinionym i okazaniu mu dokumentów stwierdził, że obwiniony jest wolny, zatrzymał ruch na Pl. (...) i pozwolił obwinionemu odjechać. Obwiniony wskazał, że na miejscu zdarzenia nie było mowy o żadnym pouczeniu. Po kilku dniach obwiniony dostał pismo od swojego ubezpieczyciela z informacją, żeby napisał oświadczenie w sprawie kolizji. Następnie obwiniony próbował wyjaśnić całą sytuację u ubezpieczyciela. Zdaniem obwinionego wszystkie czynności, które kierowano do jego ubezpieczyciela odbyły się bez jego wiedzy i zgody.

Obwiniony przesłuchany na rozprawie w dniu 16 listopada 2015 roku wyjaśnił, że w dniu 12 czerwca 2014 około godziny 17.00 wjechał na prawy pas ruchu ronda (...) z Al. (...). Po drodze zauważył, że na wjazd na rondo oczekuje czarny samochód, taksówka. Jadąc w kierunku torów tramwajowych prawym pasem ruchu zauważył, że na tył jego samochodu najeżdża ten czarny samochód, wobec czego obwiniony odbił lekko kierownicą w lewo unikając większego zderzenia. Samochód ten przejechał po jego prawej stronie, na drugą stronę torów tramwajowych, i zatrzymał się. Obwiniony pojechał również kilka metrów do przodu i zatrzymał się przed tym samochodem. Obwiniony wskazał, że jeździ samochodem ponad 50 lat i pierwszy raz zdarzyła mu się taka sytuacja, w dodatku bez jego winy. Jednoznacznie wskazał, że nie zmieniał żadnego pasa ruchu, a pokrzywdzony wyprzedzał go z prawej strony, na torach tramwajowych. Obwiniony dojeżdżając do torów tramwajowych włączył prawy kierunkowskaz sygnalizując zamiar skrętu w prawo. Wskazał ponadto, że przybyłemu na miejsce zdarzenia funkcjonariuszowi policji opowiedział o całym zdarzeniu i okazał mu dokumenty. Funkcjonariusz ten po kilku minutach wrócił i powiedział do obwinionego, że jest wolny i może odjechać. Nie było mowy ani o jakimkolwiek mandacie, ani o pouczeniu. Funkcjonariusz pomógł nawet obwinionemu wyjechać z Placu (...) zatrzymując w tym celu ruch. Pokrzywdzony wyprzedzając obwinionego zawadził swoim tylnym błotnikiem o jego przedni błotnik.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w której nie przeczyły ustaleniom poczynionym na podstawie innych ujawnionych dowodów, tj. że obwiniony w dniu 12 czerwca 2014 roku około godz. 16:50 w W. kierował samochodem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) na rondzie (...), zamierzał skrócić w prawo w ul. (...) oraz, że doszło do kolizji z samochodem marki N. kierowanym przez K. T. (1). Ponadto Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia obwinionego dotyczące rozmiaru uszkodzeń w jego samochodzie w wyniku kolizji. Wyjaśnienia obwinionego w tym zakresie znajdują odzwierciedlenie w pozostałym zebranych materiale dowodowym, ponadto nie kwestionował ich sam obwiniony.

Sąd odmówił natomiast waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego odnośnie samego przebiegu zdarzenia. Obwiniony wskazał, że po wjechaniu na rondo zajął prawy pas ruchu i cały czas poruszał się tym pasem. Następnie zamierzał skrócić w prawo więc włączył przed torami tramwajowymi prawy kierunkowskaz i wtedy zobaczył w lusterku, że pokrzywdzony K. T. (1) wyprzedza go na łuku z prawej strony. Pokrzywdzony, w ocenie obwinionego, jechał za nim prawym pasem ruchu. Zdaniem obwinionego do kolizji doszło w momencie wyprzedzania go na łuku przez pokrzywdzonego, który przejechał wzdłuż jego samochodu i zawadził swoim tylnym lewym błotnikiem o jego zderzak z prawej strony. W ocenie Sądu taki przebieg zdarzenia nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym w postaci przede wszystkim opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych (pisemnej i ustnej), zgodnych relacji świadków K. T. (1) i G. T., zeznań świadka M. B. oraz dokumentów w postaci notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym i kopii notatnika służbowego funkcjonariusza M. B.. Z opinii biegłego, zarówno pisemnej, jak i ustnej, sporządzonej w oparciu o cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wynika, że bardziej prawdopodobna jest wersja zdarzenia podawana przez K. T. (1). Biegły wskazał i w sposób obszerny uzasadnił swoje stanowisko, że stwierdzone uszkodzenia w samochodach nie potwierdzają, żeby tuż przed zdarzeniem tor

ruchu samochodu F. przebiegał w granicach prawego pasa ruchu ronda (...). W ocenie biegłego w wersji podawanej przez obwinionego w kontakt z sobą wszedłby prawy bok samochodu F. z lewym bokiem samochodu N. w innym i większym zakresie, niż wynikający z wykazanych stref uszkodzeń, a także lewe zewnętrzne lustro N. z prawym zewnętrznym lustrem F., które w wyniku zdarzenia nie zostały uszkodzone. Biegły wskazał ponadto, że uszkodzenia w samochodzie F. wskazują na to, że w chwili kolizji samochód ten znajdował się pod kątem 15-20 stopni w odniesieniu do toru ruchu samochodu N., co wskazuje na to, że obwiniony kierujący F. wykonywał manewr zmiany pasa ruchu z lewego na prawy. Opinia ta potwierdza relację świadków K. T. (1) i G. T., z której wynika, że jechali oni prawym pasem ruchu, a obwiniony jechał lewym pasem ruchu na rondzie. Odnosnie uznania obwinionego winnym kolizji i zastosowania pouczenia w dniu 12 czerwca 2014 roku, to wyjaśnienia obwinionego pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka M. B., który przeprowadzał czynności na miejscu zdarzenia oraz z treścią dokumentów w postaci notatki informacyjnej i kopii notatnika służbowego. Z dowodów tych w sposób jednoznaczny wynika, że obwiniony wskutek nieprawidłowej zmiany pasa ruchu doprowadził do kolizji z samochodem kierowanym przez pokrzywdzonego i zastosowano wobec niego środek w postaci pouczenia. W ocenie Sądu wersja zdarzenia podawana przez obwinionego, sprzeczna z pozostałymi dowodami wskazanymi wyżej, stanowi jedynie przyjętą przez obwinionego linię obrony mającą go doprowadzić do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadków K. T. (1) i G. T., w zakresie, w jakim przedstawili oni przebieg zdarzenia, do którego doszło w dniu 12 czerwca 2014 roku ok. godz. 16:50 na rondzie (...). Zeznania wskazanych świadków są logiczne i konsekwentne oraz korespondują ze sobą. Na podstawie tych zeznań Sąd ustalił, że obwiniony kierujący samochodem F. poruszał się na rondzie lewym pasem ruchu, a kierujący samochodem N. K. T. (1) prawym pasem ruchu. Obwiniony na wysokości ul. (...) podjął manewr zmiany pasa ruchu z lewego na prawy i w wyniku tego manewru, podczas zjeżdżania z lewego pasa ruchu doprowadził do kolizji z samochodem kierowanym przez K. T. (1). Wersję przebiegu zdarzenia podawaną przez świadków potwierdzają zeznania funkcjonariusza policji M. B., pisemna i ustna opinia biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych oraz dokumenty w postaci notatki informacyjnej i kopii notatników służbowych. W związku z powyższym, w ocenie Sądu, zeznania świadków w pełni zasługują na uwzględnienie.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka M. B., który podejmował czynności służbowe na miejscu kolizji i rozmawiał z jego uczestnikami. Na podstawie zeznań tego świadka Sąd ustalił, że w dniu zdarzenia obwiniony został uznany za winnego spowodowania kolizji z samochodem N. kierowanym przez K. T. (1) i zastosowano wobec niego pouczenie. Wprawdzie świadek nie był bezpośrednim uczestnikiem kolizji w dniu 12 czerwca 2014 roku i o jej przebiegu uzyskał wiedzę z relacji uczestników tej kolizji. W ocenie Sądu świadek złożył zeznania w sposób obiektywny, przedstawiając jedynie te okoliczności, o których dowiedział się w związku z wykonywanymi obowiązkami zawodowymi, bez wyraźnego obciążania którejkolwiek ze stron. Okoliczności przedstawiane przez świadka znajdują potwierdzenie w sporządzonych przez niego dokumentach, tj. notatniku służbowym i notatce informacyjnej o zdarzeniu drogowym. Fakt, że świadek nie pamiętał wszystkich okoliczności zdarzenia nie wpływa w żaden sposób na wiarygodność jego zeznań. W ocenie Sądu fakt niepamięci jest usprawiedliwiony upływem czasu od momentu zdarzenia oraz dużą ilością podobnych interwencji podejmowanych przez świadka w związku z czynnościami służbowymi.

Zeznania świadka R. G. nie stanowiły dla Sądu podstawy dokonywania ustaleń faktycznych. Świadek nie pamiętał okoliczności przedmiotowego zdarzenia ani też faktu podejmowania czynności służbowych w związku z tym zdarzeniem.

Zeznania świadka J. B. Sąd uznał za wiarygodne w części dotyczącej faktu uczestniczenia przez obwinionego w kolizji drogowej w dniu 12 czerwca 2014 roku oraz rozmiarów uszkodzeń w samochodzie obwinionego. W tym zakresie zeznania świadka korespondują z wyjaśnieniami obwinionego oraz zeznaniami świadków K. T. (1) i G. T.. Sąd odmówił natomiast waloru wiarygodności zeznaniom świadka w zakresie okoliczności i przebiegu kolizji w dniu 12 czerwca 2014 roku. Podkreślić należy, że świadek nie był bezpośrednim uczestnikiem zdarzenia i o jego przebiegu dowiedział

się od obwinionego, dlatego też zeznania świadka w tej części nie stanowiły dla Sądu podstawy dokonywania ustaleń faktycznych.

Dowodem o istotnym znaczeniu w niniejszej sprawie jest opinia biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych (pisemna i ustna). Biegły w sposób dokładny, wyczerpujący i obszerny dokonał analizy zdarzenia drogowego z dnia 12 czerwca 2014 r. z punktu widzenia taktyki i techniki jazdy kierujących, a także odpowiedział na pytania Sądu o prawdopodobieństwo wystąpienia wersji prezentowanych przez uczestników zdarzenia. W przedłożonej opinii biegły wypowiedział się na temat naruszonych reguł ostrożności oraz kwestii możliwości uniknięcia zdarzenia. W ocenie Sądu opinia została sporządzona rzetelnie i fachowo, przez osobę posiadającą wiedzę specjalną, obcą dla stron i niezainteresowaną w żaden sposób rozstrzygnięciem sprawy. Biegły nie ograniczył się tylko do opisanego wyżej wymienionych kwestii, ale także przedstawił dokumentację fotograficzną w postaci sporządzonych szkiców usytuowań pojazdów w obydwu wersjach zdarzenia, tj. w wersji podawanej przez obwinionego i w wersji podawanej przez pokrzywdzonego. Biegły szczegółowo uzasadnił, która wersja zdarzenia i dlaczego, jego zdaniem, jest bardziej prawdopodobna. Biegły przy wydawaniu opinii uwzględnił również ujawnione uszkodzenia w obydwu samochodach. Opiniujący wskazał, że uszkodzenia samochodów ujawnione w wyniku kolizji nie potwierdzają, że tuż przed zdarzeniem tor ruchu samochodu F. przebiegał w granicach prawego pasa ruchu ronda (...). Zdaniem biegłego w wersji podawanej przez obwinionego w kontakt z sobą wszedłby prawy bok F. z lewym bokiem N. w innym i większym zakresie, niż wynikający z wykazanych stref uszkodzeń, a także lewe zewnętrzne lustro N. z prawym zewnętrznym lustrem F., które w wyniku niniejszego zdarzenia nie zostały uszkodzone. Z opinii wynika ponadto, że uszkodzenia F. wskazują, iż w chwili kolizji samochód ten znajdował się pod kątem 15-20 stopni w odniesieniu do toru ruchu N., co wskazuje na to, że obwiniony kierujący F. wykonywał manewr zmiany pasa ruchu z lewego na prawy. Na podstawie wykazanych uszkodzeń w obydwu samochodach biegły wskazał, że bardziej prawdopodobna jest, jego zdaniem, wersja zdarzenia przedstawiona przez pokrzywdzonego K. T. (1). Biegły A. A. w ustnej uzupełniającej opinii potwierdził w całości wnioski zawarte w opinii pisemnej i stanowczo podkreślił, że na ocenę prawdopodobieństwa występowania wersji zdarzenia wpływ miały przede wszystkim ujawnione uszkodzenia samochodów.

W ocenie Sądu pisemna opinia biegłego jest spójna wewnętrznie oraz logiczna. Ponadto biegły w sposób wyczerpujący potwierdził na rozprawie, w opinii ustnej, tezy stawiane w opinii pisemnej oraz wyjaśnił wątpliwości. W szczególności biegły wyjaśnił i podkreślił, że główną podstawę wniosków zawartych w opinii i ocenę prawdopodobieństwa wystąpienia każdej z wersji zdarzenia stanowiły ujawnione uszkodzenia samochodów F. i N.. Wobec powyższego brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności opisywanego środka dowodowego. W ocenie Sądu biegły wskazał jednoznacznie, dlaczego wersja przedstawiona przez kierującego samochodem marki N. jest bardziej prawdopodobną wersją zdarzenia i wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko. Ponadto biegły określił, że bezpośrednią przyczyną kolizji było podjęcie przez obwinionego manewru zmiany pasa ruchu z lewego na prawy i zbyt późne zasygnalizowanie zamiaru wykonania tego manewru, tj. wskazał, że do kolizji przyczyniło się zachowanie obwinionego. W opinii biegłego obwiniony kierujący samochodem F. nie zachował szczególnej ostrożności przed podjęciem manewru zmiany pasa ruchu i w trakcie jego realizacji nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawym pasem ruchu, na który zamierzał wjechać, kierującemu samochodem N. K. T. (2).

W niniejszej sprawie obwiniony oraz jego obrońca zgłaszali liczne zastrzeżenia do opinii biegłego kwestionując poczynione przez niego ustalenia. Sąd nie uwzględnił jednak tych zastrzeżeń, uznając je za zwykłą polemikę z treścią opinii. Podkreślić należy, że biegły w opinii ustnej potwierdził i rozwinął wnioski zawarte w opinii pisemnej oraz ustosunkował się do pytań Sądu i stron. Biegły, jako osoba posiadająca niezbędne kompetencje oraz wiedzę, wyraźnie wskazał, że w wersji zdarzenia podawanej przez obwinionego, tj. w przybliżeniu równoległy tor ruchu pojazdów tuż przed ich zderzeniem, głębokość i rozległość uszkodzeń w obydwu samochodach byłaby znacznie większa od ujawnionych. Biegły wyraźnie wskazał i wytłumaczył, dlaczego wersja zdarzenia podawana przez obwinionego jest mało prawdopodobna. Podkreślił, że w tej wersji zdarzenia pokrzywdzony K. T. (1) musiałby wykonać szereg nieracjonalnych manewrów, uwzględniając krótki odcinek drogi, tory tramwajowe oraz bliską odległość krawężnika i powierzchni wyłączanej z ruchu. Uznając, że opinia biegłego przedstawiona w niniejszej sprawie jest pełna, jasna i nie zachodzi w niej wewnętrzna sprzeczność, ponadto biegły w sposób wyczerpujący ustosunkował się do zgłaszanych

zastrzeżeń do opinii, Sąd oddalił wnioski dowodowe obrońcy obwinionego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej pisemnej opinii biegłego oraz nowej pisemnej opinii biegłego.

Sąd uznał za pełnowartościowy i wiarygodny materiał dowodowy w postaci dokumentów ujawnionych na rozprawie w trybie art. 76 § 1 kpw, tj.: szkic (k. 8, 110, 133), raport historii działania (k. 15), notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym (k. 16), kopia notatnika służbowego (k. 18-20, 21-22), rejestr ukaranych za wykroczenia (k. 37), zdjęcie (k. 134). Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i instytucje, w przewidzianej prawem formie, w związku z czym Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył również akta szkody komunikacyjnej zawarte na płycie CD. Zostały one sporządzone przez osoby uprawnione, w ramach ich kompetencji, ponadto podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała. Nie zachodzą zatem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność i stanowiły one przydatny dowód w niniejszej sprawie.

Przy dokonywaniu ustaleń stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd nie uwzględnił pism obwinionego (k. 1-2, 3-7, 11-14, 156-158). Pisma te obrazują wymianę korespondencji między obwinionym a ubezpieczycielem oraz Wydziałem Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji. W treści tych pism obwiniony kwestionuje swoje sprawstwo w kolizji oraz przedstawia własną wersję zdarzenia z dnia 12 czerwca 2014 roku, która nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny.

W ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsporne stwierdzenie, że J. S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 86 § 1 kw. Poruszając się po rondzie (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu, nie zasygnalizował zawczasu i z wyprzedzeniem zamiaru wykonania tego manewru oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki N. kierowanemu przez K. T. (1), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, przez co doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenia pojazdów. Tym samym obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Obwiniony wypełnił w niniejszej sprawie ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Brak jest bowiem negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania J. S. winy, takich jak na przykład niemożność rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem wskutek choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych. W ocenie Sądu obwiniony popełnił zarzucany mu czyn nieumyślnie, nie zachowując wymaganych reguł ostrożności. Podkreślić należy, że obwiniony jako osoba dorosła, która uzyskała uprawnienia do kierowania pojazdami i korzysta z tych uprawnień przez długi okres czasu w dużym mieście o bardzo dużym natężeniu ruchu, powinien znać i przestrzegać przepisy ruchu drogowego. Ponadto, w ocenie Sądu, obwiniony powinien przewidywać konsekwencje podejmowanych przez niego działań. Od obwinionego można było zatem w realiach przedmiotowej sprawy wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Art. 1 § 1 kw stanowi, że odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, że przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym. J. S. kierując samochodem marki F. naruszył zasady przewidziane w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym nakazujące

kierującemu zachowanie szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu (art. 22 ust. 1) oraz nakazujące ustąpienie pierwszeństwa przejazdu pojazdowi, poruszającemu się po pasie, na który obwiniony miał zamiar wjechać (art. 22 ust. 4). Naruszenie wskazanych przepisów było na tyle znaczne, że w konsekwencji doprowadziło do zderzenia z innym pojazdem. Wskutek zderzenia powstała wymierna szkoda w postaci uszkodzeń w obu pojazdach uczestniczących w kolizji, ponadto spowodowało to realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i naraziło innych uczestników ruchu na konkretne niebezpieczeństwo. Powyższe przesądza o społecznej szkodliwości czynu obwinionego.

W sytuacji, gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym jednocześnie istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, że zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie. Wobec powyższego Sąd nie miał wątpliwości, że obwiniony J. S. ponosi odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw i skazał go za ten czyn.

Sąd wymierzając obwinionemu karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. Mając na uwadze brak karalności obwinionego w zakresie wykroczeń drogowych, podeszły wiek obwinionego oraz niewielki rozmiar uszkodzeń obydwu pojazdów zdaniem Sądu, kara grzywny w wysokości 200 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy. Obwiniony naruszył istotną zasadę ruchu drogowego, która wymaga zachowania szczególnej ostrożności przy dokonywaniu manewru zmiany pasa ruchu. W ocenie Sądu zastosowana sankcja spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby J. S. nie popełnił podobnego wykroczenia ponownie i przestrzegał zasad ruchu drogowego. Zdaniem Sądu wysokość kary grzywny została dostosowana do warunków materialnych obwinionego i mimo tego, że kara spełni funkcję represyjną, to obwiniony będzie w stanie uiścić kwotę grzywny nie odnosząc znacznego uszczerbku.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania (100 złotych), których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.). Uwzględniając dochody osiągnięte przez obwinionego w postaci emerytury w wysokości 3000 zł miesięcznie Sąd obciążył obwinionego połową kosztów opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych. Sąd uznał, że warunki rodzinne i materialne obwinionego pozwalają mu na uiszczenie jedynie kosztów opinii biegłego w wysokości 900 zł. W ocenie Sądu obciążenie obwinionego kosztami opinii biegłego w pełnej wysokości byłoby dla niego zbyt uciążliwe i spowodowałoby znaczny uszczerbek w niezbędnym utrzymaniu obwinionego. Z uwagi na powyższe Sąd zwolnił obwinionego w pozostałym zakresie z ponoszenia kosztów sądowych i określił, że ponosi je Skarb Państwa.

Sąd na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu z urzędu przez adwokata M. M.. Wynagrodzenie obrońcy ustalono w oparciu o § 2, § 14 ust. 2 punkt 2 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2013 r. 461) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801).